

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Asan/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 8016200434
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8016200434.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: KFŠ - DELTA, s.r.o., so sídlom Bardejov, Štefánikova 78, IČO: 36 479 411, zastúpeného advokátom JUDr. Svätoslavom Váškom, so sídlom Bardejov, Baštova 5/A, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Košice, Masarykova 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 11. marca 2016, číslo: OPS/BEZ/2015/2359, O-79/2016, na základe správnej žaloby, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/20/2016-46, zo dňa 28. apríla 2017, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/20/2016-46, zo dňa 28. apríla 2017 z a m i e t a .

Žalobcovi n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom 6S/20/2016-46, zo dňa 28. apríla 2017 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 11. marca 2016, číslo: OPS/BEZ/2015/2359, O-79/2016, žiadajúc, aby správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal.

2.1. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil: Preskúmaným rozhodnutím zo dňa 11.03.2016 žalovaný ako príslušný odvolací orgán podľa § 6 ods. 1 písm. b/ a § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) vo veci odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Inšpektorátu práce Nitra zo dňa 15.12.2015, č.k.: 354-I/14/práv., IPNR OPS/ROZ/2015/47 (ďalej len „rozhodnutie inšpektorátu práce“), ktorým zamietol návrh žalobcu na obnovu konania č.k.:354/14/práv. zo dňa 07.05.2015 rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie inšpektorátu práce potvrdil. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že dňa 13.05.2015 bolo na inšpektorát práce doručené podanie, ktorým sa žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu domáhal povolenia obnovy konania č. 354/14/práv., výsledkom ktorého bolo vydanie rozhodnutia o uložení pokuty za porušenie § 118 ods. 1 zákona č. 318/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). Predmetné rozhodnutie č. 345/14/práv. zo dňa 21.10.2014, ktorým inšpektorát práce finančne postihol žalobcu sumou 1.000,- eur nadobudlo právoplatnosť dňa 14.11.2014. O tejto skutočnosti bol žalobca upovedomený listom zo dňa 20.02.2015, ktorým odvolací orgán vyhodnotil odvolanie žalobcu smerujúce voči tomuto prvostupňovému rozhodnutiu ako oneskorene podané a dôvody v ňom uvedené ako nespôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia v rámci mimo odvolacieho konania podľa § 65 Správneho poriadku. Žalobca (účastník konania) využijúc svoju zákonnú možnosť podal voči právoplatnému rozhodnutiu návrh na povolenie obnovy konania, v ktorom žiadal, aby inšpektorát práce obnovu konania povolil, a to z dôvodov uvedených v § 62 ods. 1 písm. c/ a e/ Správneho poriadku. Túto svoju žiadosť odôvodnil najmä tým, že vytknuté neposkytnutie časti mzdy, ktoré bolo predmetom uloženia pokuty, bolo len formálnym pochybením, ktoré ešte pred výkonom inšpekcie práce odstránil.

2.2. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného správny súd mal tiež preukázať, že žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 1.000,- eur za porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 118 ods. 1 Zákonníka práce, ktorého sa dopustil tým, že neposkytol zamestnancom - O. a K., za mesačné obdobie november 2013 a december 2013 a zamestnancom N. za mesačné obdobie december 2013 časť mzdy za vykonanú prácu. Žalobca v pozícii zamestnávateľa tak neposkytol vyššie menovaným zamestnancom za rozhodujúce obdobie mzdu v takej výške ako bol ich zákonný nárok vyplývajúci z dohodnutých mzdových podmienok. Táto skutočnosť sa stala inšpekčným orgánom známou nielen na základe pracovných zmlúv a výplatných lístkov, resp. mzdového listu, ale aj zo žalobcom poskytnutých výplatných listín, v ktorých je evidentné, že zúčtovaná a vyplatená mzda dotknutým zamestnancom vzhľadom na počet nimi odpracovaných hodín predstavuje nižšiu sumu ako mala byť poskytnutá podľa dojednania zakotveného v pracovných zmluvách. Žalobca voči skutkovým zisteniam nevzniesol žiadne námietky ani nenavrhol dôkazy, ktoré by akokoľvek spochybňovali inšpektorátom práce zistené skutočnosti svedčiacie o tom, že zo strany žalobcu ako zamestnávateľa došlo k porušeniu povinnosti vyplývajúcej mu z § 118 ods. 1 Zákonníka práce.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 62 ods. 1, 2 a v § 63 ods. 3 správneho poriadku postupom v súlade so Správnym súdnym poriadkom citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 491 ods. 1, 2 v spojení s § 2 ods. 1, 2, s § 177 ods. 1 a s § 190 SSP a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby.

4. Krajský súd poukázal na to, že jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Aj v správnom práve zásadne platí princíp „rei iudicatae“, ktorý znamená, že o právoplatne rozhodnutej veci nemožno znova rozhodovať. Ide nielen tzv. formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované v teórii ako mimoriadne opravné prostriedky (obnova konania a preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania), ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania. Poukázal na to, že účelom obnovy konania je odstránenie uvedených nedostatkov a vydanie

nového meritórneho rozhodnutia. So zreteľom na skutočnosť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok v porovnaní s odvolaním (rozkladom), Správny poriadok ustanovuje určité obmedzenia (dôvodom obnovy môžu byť len skutočnosti uvedené v Správnom poriadku, časové limity na uplatnenie podnetu a pod.).

5. Krajský súd ďalej konštatoval, že tvrdenie žalobcu, že svoje pochybenie, ktoré bolo predmetom uloženia pokuty odstránil po vlastnom zistení ešte v mesiaci február 2014, teda v čase pred výkonom inšpekcie práce, nezbavuje žalobcu zodpovednosti za vytýkané porušenie povinností, a to so zreteľom na skutočnosť, že Zákonník práce vo vzťahu k povinnosti zamestnávateľa poskytovať mzdu za vykonanú prácu určuje aj termín jej splatnosti. Zamestnávateľ na účely dodržania § 118 ods. 1 Zákonníka práce musí dohliadnuť nielen na to, či bola zamestnancovi poskytnutá mzda v zodpovedajúcej výške, ale aj na fakt, či tak bolo učinené najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak. Z pracovných zmlúv dotknutých zamestnancov je však zrejmý záväzok žalobcu poskytovať mzdu splatnú pozadu za mesačné obdobie najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca aj za predpokladu zohľadnenia dodatočnej výplaty časti mzdy v mesiaci február 2014 nebolo splnené. Ak teda inšpektorát práce počas výkonu inšpekcie práce skonštatoval, že žalobca porušil § 118 ods. 1 Zákonníka práce tým, že neposkytol zamestnancom O. a K. za mesačné obdobie november 2013 a december 2013 a zamestnancovi N. F. za mesačné obdobie december 2013 časť mzdy za vykonanú prácu, tak vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia a tieto skutočnosti sa stali legitímnym dôvodom pre postih žalobcu.

6. Poukazom na to, že zákon č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce v čase spáchania skutku ako aj v čase prebiehajúceho správneho konania spájal s predmetným nedostatkom postih až do výšky 100.000,- eur, ktorý bol inšpektorát práce oprávnený uložiť najneskôr do 3 rokov odo dňa, keď bola porušená povinnosť (§ 19 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce), správny súd uviedol, že ak inšpektorát práce po zistení nedostatku uložil sankciu vo výške 1.000,- eur, nijako nevybočil z medzí ustanovených zákonom, a to aj napriek tomu, že zo strany žalobcu došlo k dobrovoľnému odstráneniu tohto pochybenia, teda k doplateniu časti mzdy za mesiace november a december 2013 vo februári 2014 tak, ako to deklaruje v podanom návrhu.

7. Skúmajúc otázkou, či správne orgány v rámci konania o povolení obnovy dostatočným spôsobom preskúmali existenciu zákonných dôvodov na obnovu konania a či bol návrh uplatnený včas a oprávneným subjektom, správny súd konštatoval, že z ustanovenia § 63 ods. 3 Správneho poriadku, ktoré citoval vyplýva, že zákon na uplatnenie návrhu na obnovu konania ustanovuje trojmesačnú subjektívnu lehotu a trojročnú objektívnu lehotu. Začiatok plynutia trojmesačnej lehoty je daný subjektívne a viaže sa na okamih, keď sa účastník dozvedel o zákonných dôvodoch na obnovu konania. V zásade lehota začína plynúť dňom, keď účastník konania toto právo mohol uplatniť po prvýkrát.

8. Podľa názoru krajského súdu žalobca subjektívnu trojmesačnú lehotu na uplatnenie návrhu na obnovu konania nedodrжал. Správny súd uviedol, že dôvody, ktoré uvádza v návrhu na obnovu konania, uviedol už vo svojom odvolaní zo dňa 28.11.2014 proti rozhodnutiu č.k. 354/14/práv., t.j. ide o tie isté skutočnosti, ktoré uvádzal v odvolaní. Ak teda správny orgán konštatoval, že dôvody, ktoré sú podľa žalobcu dôvodmi na obnovu konania, žalobca poznal už pri podaní odvolania. Zo strany žalobcu teda nebola dodržaná trojmesačná lehota na podanie návrhu, nakoľko návrh bol správne orgánu doručený dňa 13.05.2015, t.j. viac ako 5 mesiacov od podania odvolania. V danej súvislosti správny súd poukázal na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku sp.zn. 6Sžo/29/2014, ktorého časť citoval.

9. Správny súd dospel k záveru, že žalobca v návrhu na povolenie obnovy konania žiadnym spôsobom nepreukázal, že mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa na konaní a táto skutočnosť mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nepreukázal ani to, že rozhodnutie správneho orgánu sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo že sa rozhodnutie dosiahlo trestným činom, stotožniac s argumentáciou správnych orgánov.

10. Správny súd podľa § 190 SSP žalobu ako nedôvodnú zamietol. Mal za to, že rozhodnutie žalovaného

je jasné, zrozumiteľné, vydané v medziach logickej správnej úvahy, skutkový stav bol dostatočne zistený a následne aj správne právne posúdený.

11. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 168 SSP, majúc za to, že žalobca nebol v konaní úspešný a nebol naplnený ani dôvod uvedený v § 168 SSP.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

12.1. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/20/2016-46 zo dňa 28. apríla 2017 zmenil a rozhodnutie žalovaného zo dňa 11. marca 2016, číslo: OPS/BEZ/2015/2359, O-79/2016, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12.2. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca namietal, že krajský súd porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP). Žalobca nesúhlasil s argumentáciou a záverom správneho súdu o zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho.

12.3. Žalobca dôvodil, že pokiaľ ide o včasnosť podania návrhu na obnovu konania je potrebné vec posudzovať podľa časového sledu udalostí v jednotlivých právnych úkonoch žalobcu a žalovaného v konaní o uložení pokuty pod č. 354/4. Uviedol, že po vydaní rozhodnutia o uloženie pokuty zo dňa 21. 10. 2014 zo strany žalovaného, podal žalobca odvolanie dňa 28. 11. 2014 a následne žalovaný oznámil písomne žalobcovi, že z dôvodov zložitosti veci predlžuje lehotu na rozhodnutie o tomto odvolaní a až 16. 3. 2015 bolo mu doručené Národným inšpektorátom práce v Košiciach oznámenie o oneskorenom podaní odvolania zo strany odvolateľa/žalobcu. Zastával názor, že nebyť tohto zavádzajúceho postupu žalovaného, ktorým ho informoval o predĺžení lehoty na rozhodnutie o odvolaní z dôvodu zložitosti veci, aj žalobca by sa správal (konal) ináč pri posudzovaní lehôt na podanie návrhu na povolenie obnovy konania. Žalovaný uviedol žalobcu do omylu v otázke, že sa bude zaoberať vecou samou, keď mu oznámil, že z tohto dôvodu (zložitosti veci) predlžuje lehotu na rozhodnutie o odvolaní. Žalobca vyslovil názor, že návrh na povolenie obnovy konania bol podaný včas, minimálne v rámci objektívnej trojročnej lehoty. Zhodnosť dôvodov v odvolaní žalobcu zo dňa 28. 11. 2014 a v žalobe a postup žalovaného, ktorý sa nezaoberal odvolaním, nemôže byť na škodu a na ťarchu žalobcu, pretože žalovaný svojím postupom mu zmaril uplynutie lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy konania, majúc za to, že ak by žalovaný skúmal najprv procesné podmienky podaného odvolania žalobcu zo dňa 28. 11. 2014 a mylne ho neinformoval a nezavádzal, nedošlo by k skúmaniu včasnosti podania návrhu na obnovu konania správnym súdom, trvajúc na tom, že návrh na povolenie obnovy konania bol podaný včas.

12.4. K ďalšiemu dôvodu zamietnutia žaloby, že neboli splnené dôvody na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. c/, e/ správneho poriadku žalobca, poukazom na skutkové okolnosti daného prípadu, namietal, že správny súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, pretože žalobca nebol správnym orgánom pri výkone inšpekcie práce sankcionovaný za to, že neskoro, resp. po termíne splatnosti, vyplatil svojim zamestnancom časť mzdy, naopak bol žalobca sankcionovaný správnym orgánom pri výkone inšpekcie práce a následne v konaní o uložení pokuty za konanie, resp. za stav, ktorý v čase inšpekcie práce neexistoval, keď žalobca bol sankcionovaný, že nevyplatil časť mzdy zamestnancom, nie za to, že neskoro po termíne splatnosti vyplatil časť mzdy zamestnancom. Tvrdil, že správny orgán počas inšpekcie práce dospel k takým skutkovým zisteniam, že zamestnávateľ/žalobca vôbec nevyplatil menovaným zamestnancom časť mzdy, pritom v čase výkonu inšpekcie práce tento stav neexistoval. Nesúhlasil s argumentáciou správneho súdu uvedenou v bode 38., 39. rozsudku, kde odôvodňuje správnosť rozhodnutia žalovaného práve tým, že žalobca neskoro vyplatil časť mzdy zamestnancom, a preto rozhodnutie žalovaného je legitímne a vecne správne a pokuta uložená žalobcu bola dôvodná.

12.5. Žalobca v závere kasačnej sťažnosti namietal, že na základe nesprávne zisteného skutkového stavu správny súd dospel k nesprávnemu právnenému záveru a vec nesprávne právne posúdil, keď zamietol žalobu preto, že neboli splnené dôvody na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. c/, e/ správneho

poriadku.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

13.1. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti podanej žalobcom navrhoval, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/20/2016-46, zo dňa 28. apríla 2017 potvrdil ako vecne správny. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za vecne správny a zákonný, stotožniac sa s jeho odôvodnením. Kasačnú sťažnosť žalobcu považoval za nedôvodnú. Vyslovil názor, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a v konaní predchádzajúcom jeho vydaniu sa žalovaný ako odvolací orgán nedopustil žiadneho takého pochybenia, ktoré by odôvodňovalo zrušenie preskúmaného aktu konajúcim súdom. Uviedol, že v napadnutom rozhodnutí ako aj vo vyjadrení v správnej žalobe podrobne rozviedol svoje úvahy, ktorými sa riadil, keď vyhodnotil argumentáciu žalobcu ako nespôsobilou privodiť obnovu konania v súlade s § 62 ods. 1 správneho poriadku, dajúc do pozornosti, že žiadna zo žalobcom predstretých skutočností nepredstavuje dôvod na povolenie obnovy konania v súlade s § 62 ods. 1 písm. c/ a e/ správneho poriadku, z ktorých dôvodov jeho návrh bol vyhodnotený ako neopodstatnený a skutkovo i právne nepodložený.

13.2. K tvrdeniu žalobcu vo vzťahu k prvej námietke týkajúcej sa včasnosti podania návrhu na obnovu konania, žalovaný uviedol, že žalobca len špekulatívne demonštruje svoj postup, ktorý by zaujal nebyť upovedomenia žalovaného o predĺžení lehoty na vydanie rozhodnutia. Trval na tom, že ako odvolací správny orgán postupoval úplne v intenciách správneho poriadku. Zdôraznil, že navyše aj za predpokladu zachovania lehoty na podanie návrhu na obnovu konania faktom ostáva, že žalobca nedôvodil žiadnou takou skutočnosťou, ktorú by bolo možné subsumovať pod dikciu § 62 ods. 1 správneho poriadku, upriamiac pozornosť na to, že citovaný právny predpis zaväzuje práve účastníka konania, aby vo svojom návrhu uviedol dôvody obnovy konania (§ 63 ods. 2 správneho poriadku, z ktorého je zrejmé, že vyhľadávaciu zásadu nemožno preniesť na plecia správneho orgánu) a urobil tak nielen všeobecným odkazom, ale súčasne nerozviedol, kedy sa o skutočnostiach, ktoré uplatňuje ako dôvod obnovy dozvedel a prečo ich nemohol uplatniť v priebehu pôvodného konania. Mal za to, že žalobca vo svojom návrhu nepredstrel žiadnu takú skutočnosť, ktorú by bolo možné subsumovať pod niektorý ním predstretých zákonných dôvodov na obnovu konania. Podľa úsudku žalovaného požiadavku žalobcu na povolenie obnovy konania nie je možné vyhodnotiť inak ako právne neupotrebitelnú.

13.3. Žalovaný vo vzťahu k námietke žalobcu, ktorou spochybňuje skutkový stav veci v prípade vytýkaného porušenia § 118 ods. 1 Zákonníka práce, zdôraznil, že povinnosti zamestnávateľa súvisiace s poskytovaním mzdy jeho zamestnancom nie je možné vykladať a interpretovať izolovane mimo zmyslu a účelu zákona. Trval na tom, že ak inšpektorát práce počas výkonu inšpekcie práce skonštatoval, že žalobca porušil § 118 ods. 1 Zákonníka práce tým, že neposkytol zamestnancom O. a K., obom za mesačné obdobie november 2013 a december 2013 a zamestnancovi N. za mesačné obdobie december 2013, časť mzdy za vykonanú prácu, tieto jeho závery aj napriek dodatočnému odstráneniu nedostatku vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia veci a ako také sa stali legitímnym dôvodom pre postih žalobcu. Zdôraznil, že skutočnosť odstránenia nedostatku pred výkonom inšpekcie práce nemôže s pohľadom na § 19 ods. 1 a 4 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a tiež so zreteľom na princíp absolútnej objektívnej zodpovednosti právnických osôb za správne delikty predstavovať pre žalobcu liberačný dôvod.

IV.

Replika žalobcu k vyjadreniu žalovaného ku kasačnej sťažnosti

14. Žalobca podal vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, v ktorom zotrval na dôvodoch uvedených v

kasačnej sťažnosti. Uviedol, že čo sa týka včasnosti podania návrhu na obnovu konania podrobne opísal skutkový stav pod bodmi 3. až 7., a preto nesúhlasí s tvrdením žalovaného na strane 2, tretí odsek. Ďalej uviedol, že čo sa týka splnenia dôvodov na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. c/, e/ správneho poriadku, nesúhlasí s argumentáciou žalovaného na strane 2, tretí odsek. Súčasne poukázal na dôvody a argumentáciu uvedenú v kasačnej sťažnosti v bodoch 9. a 10. K argumentácii žalovaného na strane 2, štvrtý odsek žalobca poukázal na bod 10. kasačnej sťažnosti. Trval na tom, že žalobca nebol správnym orgánom pri výkone inšpekcie práce sankcionovaný za to, že neskoro, resp. po termíne splatnosti, vyplatil svojim zamestnancom časť mzdy a bol sankcionovaný správnym orgánom pri výkone inšpekcie práce a následne v konaní o uložení pokuty za konanie resp. za stav, ktorý v čase inšpekcie práce neexistoval. Zdôraznil, že bol sankcionovaný, že nevyplatil časť mzdy zamestnancom, nie za to, že neskoro po termíne splatnosti vyplatil časť mzdy zamestnancom. Uviedol, že správny orgán počas inšpekcie práce dospel k takým skutkovým zisteniam, že zamestnávateľ/žalobca vôbec nevyplatil menovaným zamestnancom časť mzdy, pritom v čase výkonu inšpekcie práce, tento stav neexistoval. Tiež trval na tom, že kasačný súd nesprávne zistil skutkový stav a tým dospel k nesprávnemu právnemu záveru a vec nesprávne právne posúdil, keď zamietol žalobu preto, že neboli splnené dôvody obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. c/, e/ správneho poriadku. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v zmysle sťažnostného návrhu žalobcu pod III. kasačnej sťažnosti zo dňa 17. 7. 2017.

V.

Konanie pred kasačným súdom

15. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť žalobcu prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

17. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/20/2016-46, zo dňa 28. apríla 2017, ktorým krajský súd ako súd správny podľa § 190 SSP žalobu zamietol.

18. Predmetom preskumavacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Národného inšpektorátu práce, so sídlom Košice, zo dňa 11. marca 2016 číslo: OPS/BEZ/2015/2359, O-79/2016, ktorým žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán podľa § 6 ods. 1 písm. b/ a § 21 ods. 3 zákona o inšpekcii práce o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Inšpektorátu práce Nitra zo dňa 15.12.2015, č.k.: 354-I/14/práv., IPNR OPS/ROZ/2015/47 rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie inšpektorátu práce potvrdil. Prvostupňovým správnym rozhodnutím Inšpektorát práce Nitra zamietol návrh žalobcu na obnovu konania č.k.: 354/14/práv. zo dňa 7.5.2015.

19. Kasačný súd zákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu ako súdu správneho posudzoval na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, ktoré uvádza krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré z tohto dôvodu najvyšší súd už neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

20. Kasačný súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Aby neopakoval skutočnosti účastníkom známe, na zdôraznenie skutkových a právnych záverov k veci uvádza

nasledovné.

21. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (§ 2 ods. 1 SSP)

22. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania. (§ 5 ods. 2 SSP)

23. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. (§ 135 ods. 1 SSP)

24. Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy. (§177 ods. 1 SSP)

25. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

26. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

27. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v tretej časti Správneho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum rozhodnutia žalovaného správneho orgánu napadnutého žalobou vykonal v súlade s platnou právnou úpravou správneho poriadku. Najvyšší súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím pri aplikácii zákonnej úpravy uvedeného zákona postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, a to že námietky žalobcu uvedené v jeho žalobe neboli spôsobilé zvrátiť správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

VI.

Právne posúdenie kasačným súdom

28. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

29. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako

určuje právny poriadok.

30. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodíť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, Nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz na to, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

31. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

32. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

33. Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

34. Podľa § 62 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania; b) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak; c) nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní; d) rozhodnutie vydal vylúčený orgán (§ 9 a 13), ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní; e) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

Správny orgán nariadi obnovu konania z dôvodov uvedených v odseku 1, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem.

Obnova konania nie je prípustná, ak bol rozhodnutím účastníkovi konania udelený súhlas na občianskoprávne alebo pracovnoprávne konanie, alebo ak sa rozhodlo vo veci osobného stavu a účastník konania nadobudol práva dobromyseľne.

35. Podľa § 63 ods. 1, 2, 3, 4, 5 správneho poriadku obnovu konania povolí na návrh účastníka konania alebo nariadi správny orgán, ktorý vo veci rozhodol v poslednom stupni.

V návrhu na obnovu konania treba uviesť dôvody obnovy konania a skutočnosti svedčiacie o tom, že

návrh je podaný včas.

Návrh sa podáva na správnom orgáne uvedenom v odseku 1 v lehote 3 mesiacov odo dňa, keď sa účastník dozvedel o dôvodoch obnovy, najneskôr však do 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia; v rovnakej lehote môže správny orgán obnovu konania nariadiť. Zmeškanie lehoty (§ 28) nemožno odpustiť.

Po uplynutí troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia možno podať návrh na obnovu konania alebo obnovu konania nariadiť len vtedy, ak sa rozhodnutie dosiahlo trestným činom.

Proti rozhodnutiu o obnove konania možno podať odvolanie (rozklad). Rozhodnutie o povolení alebo nariadení obnovy má odkladný účinok, pokiaľ sa napadnuté rozhodnutie ešte nevykonalo.

36. Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

37. Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

38. Kasačný súd konštatuje, že správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia i náležite odôvodnili vyporiadajúc sa s námietkami žalobcu ako účastníka správneho konania a v konaní sa nedopustili takej vady, ku ktorej by musel súd prihliadnuť z úradnej povinnosti a ktorá by mala za následok nezákonnosť ich rozhodnutia. Z uvedených dôvodov krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

39. Krajský súd správne upriamil pozornosť na to, že povinnosťou správneho orgánu, ktorému zákon zveruje právomoc na konanie, aj v konaní a rozhodovaní o návrhu na obnovu konania vychádza zo základných zásad materiálneho štátu, medzi ktoré patrí aj zásada právnej istoty. Krajský súd tiež správne konštatoval, že jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Aj v správnom práve zásadne platí princíp "rei iudicatae", ktorý znamená, že o právoplatne rozhodnutej veci nemožno znova rozhodovať. Majúc na zreteli nielen tzv. formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť Výnimku tvoria prípady označované v teórii ako mimoriadne opravné prostriedky (obnova konania a preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania), ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

40. Účelom obnovy konania je odstránenie skutkových nedostatkov a vydanie nového meritórneho rozhodnutia. So zreteľom na skutočnosť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, v porovnaní s odvolaním (rozkladom) správny poriadok ustanovuje určité obmedzenia. Dôvodom obnovy môžu byť len skutočnosti ustanovené v správnom poriadku, časové limity na uplatnenie podnetu a pod.

41. Všeobecnými predpokladmi obnovy konania sú existencia právoplatného rozhodnutia. Týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť rozhodnutie, ktoré nie je formálne právoplatné. Existencia aspoň jedného z taxatívne ustanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto podnet zamietnuť. Existencia oprávneného subjektu, ktorý podal návrh na obnovu konania. Oprávneným subjektom na podanie návrhu na obnovu konania je len účastník pôvodného konania. Dodržanie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, a to tak subjektívnej, ako aj objektívnej. Neexistencia dôvodov, pre ktoré je obnova konania neprípustná. Týmto dôvodmi sú udelenie súhlasu na občianskoprávny alebo pracovnoprávny úkon, prípadne rozhodnutie vo veci osobného stavu, ak bol účastník dobromyseľný.

42. Z citovanej právnej úpravy vyplýva vôľa zákonodarcu upraviť podmienky prípustnosti obnovy konania tak, že účastník konania týmto mimoriadnym opravným prostriedkom môže napadnúť právoplatne rozhodnutie len v taxatívne vymedzených prípadoch, uvedených pod písmenom a/ až e/ právnej normy ustanovenej v § 62 ods. 1 správneho poriadku. Predpokladom vyhovenia návrhu na obnovu konania povolením obnovy pôvodného konania sú predovšetkým nové skutočnosti a dôkazy, ktoré účastník bez svojej viny nemohol predložiť v pôvodnom konaní a ktoré by mu mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie v jeho veci. Podstatnou náležitosťou návrhu na obnovu konania je uvedenie dôvodov obnovy konania a skutočnosti svedčiace o tom, že návrh je podaný včas.

43. Na obnovu konania však nestačí, aby tieto skutočnosti a dôkazy boli len nové; musia byť takej kvality, že keby sa uplatnili v pôvodnom konaní, mohli by zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. Otázku, či konkrétna skutočnosť môže mať podstatný vplyv na rozhodnutie, musí správny orgán posúdiť podľa okolností konkrétnej veci. Ďalšími podmienkami, ktoré musia byť splnené, je, že skutočnosti alebo dôkazy sa nemohli v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania, alebo nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, alebo rozhodnutie vydal vylúčený orgán, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní, alebo rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom. Podľa § 34 ods. 3 správneho poriadku účastník konania je povinný na podporu svojich tvrdení navrhnuť dôkazy, ktoré sú mu známe. Dôvodom na obnovu konania je teda len situácia, keď účastník konania skutočnosť alebo dôkaz nepoznal (napr. nevedel o existencii dôkazu), alebo bez jeho viny sa nemohol vykonať, alebo pôvodné rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, o ktorých sa účastník neskôr dozvedel, že sú nepravdivé. Dôvody preukazujúce odôvodnenosť návrhu na obnovu konania zákonodarca vyžaduje ako zákonnú náležitosť návrhu na obnovu konania. Vždy je potrebná existencia objektívneho dôvodu, ktorý znemožnil účastníkovi konania uplatniť konkrétnu skutočnosť alebo dôkaz v príslušnom správnom konaní. Zákonodarca podmieňuje povolenie obnovy pôvodného konania podaním návrhu na obnovu konania v lehote ustanovenej v právnej norme § 63 ods. 1 správneho poriadku a v právnej norme § 63 ods. 2 správneho poriadku súčasne ukladá žiadateľovi obnovy konania povinnosť priamo v návrhu označiť dôkazy preukazujúce včasnosť podania návrhu na obnovu konania.

44. Obnova konania je inštitút, ktorým sa odstraňujú skutkové omyly, nedostatky v skutkovom stave pre nevykonanie dôkazov. Jej účelom je okrem uvedeného odstránenia skutkových nedostatkov aj vydanie nového meritórneho rozhodnutia. V konaní o povolenie obnovy sa nepreskúmava zákonnosť právoplatného rozhodnutia. Inštitútom na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sú riadne opravné prostriedky a po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, jeho zákonnosť možno preskúmať len na základe preskúmania mimo odvolacieho konania ako mimoriadneho opravného prostriedku alebo na základe protestu prokurátora.

45. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci kasačný súd zhodne ako krajský súd mal preukázané, že Inšpektorát práce Nitra rozhodnutím č. 354/14/práv. z 21.10.2014 uložil žalobcovi sankciu - pokutu vo výške 1.000,-eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 118 ods. 1 Zákonníka práce, ktorého porušenia sa mal žalobca dopustiť na tom skutkovom základe, že žalobca ako zamestnávateľ nevyplatil trom svojim zamestnancom mzdu. Pôvodné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14.11.2014, o ktorej skutočnosti bol žalobca ako účastník konania upovedomený listom z 20.2.2015. Podaním doručeným inšpektorátu práce dňa 13.5.2015 žalobca podal návrh na obnovu konania z dôvodov uvedených v § 62 ods. 1

písm. c/, e/ správneho poriadku, ktorý odôvodnil tým, že vytknuté porušenie zákonnej povinnosti spočívajúcej v nevyplatení mzdy svojim zamestnancom, bolo len formálnym pochybením, ktoré ešte pred vykonaním inšpekcie práce odstránil. Žalobca v návrhu na obnovu konania len všeobecne uviedol, že návrh podáva z dôvodov uvedených v § 62 ods. 1

písm. c/, e/ správneho poriadku, bez toho, aby v návrhu uviedol v čom spočívalo naplnenie zákonného dôvodu pre obnovu konania v zmysle § 62 ods.1 písm. c/ správneho poriadku (nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať

podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;) a súčasne bez tohto, aby v návrhu uviedol v čom spočívalo naplnenie zákonného dôvodu pre obnovu konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku e) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom. V návrhu na obnovu konania žalobca neuvádza ani skutočnosti preukazujúce včasnosť podania návrhu v zmysle zákonných lehôt ustanovených v právnej norme § 63 ods. 1 správneho poriadku.

46. Vzhľadom k uvedenému kasačný súd vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa včasnosti podania návrhu na obnovu konania konštatuje nasledovné. Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že žalovaný ho uviedol do omylu v otázke, že sa bude zaoberať vecou samou, keď mu oznámil, že predlžuje lehotu na rozhodnutie o odvolaní, ktorým postupom mu žalovaný zmaril uplynutie lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy konania, majúť za to, že návrh na povolenie obnovy konania bol podaný včas, minimálne v rámci objektívnej trojročnej lehoty. Žalobca už tým, že v návrhu na obnovu konania neuviedol skutočnosti preukazujúce včasnosť podania návrhu, nesplnil zákonnú podmienku pre podanie návrhu na obnovu konania v zmysle § 63 ods. 2 správneho poriadku. Kasačný súd vyhodnotil uvedenú námietku žalobcu ako účelovú.

47. Kasačný súd za nedôvodnú považoval tiež námietku sťažovateľa, ktorou namietal, že správny súd nesprávne právne vec posúdil, keď neprihliadol na jeho tvrdenia, ktorými spochybňoval skutkový stav veci v prípade vytýkaného porušenia § 118 ods. 1 Zákonníka práce. Pokiaľ žalobca ako dôvod obnovy pôvodného konania označil dôvody ustanovené v § 62 ods. 1 písm. c/, e/ správneho poriadku, bolo jeho povinnosťou tieto dôvody konkrétne uviesť v návrhu, čo však v návrhu na obnovu konania žalobca neuviedol. Zo spisového materiálu žalovaného týkajúceho sa pôvodného správneho konania pritom nevyplýva, že by správny orgán nekonal so žalobcom ako s účastníkom konania alebo iným nesprávnym postupom správneho orgánu sa žalobcovi ako účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, a to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a náprava sa nemohla urobiť v odvolacom konaní, ktoré v danom prípade sa nemohlo uskutočniť, pretože žalobca podal odvolanie proti prvostupňovému pôvodnému rozhodnutiu po uplynutí zákonnej lehoty a taktiež nevyplýva, že by správny orgán rozhodol v pôvodnom konaní na základe dôkazov, o ktorých sa preukázalo, že sú nepravdivé, alebo že pôvodné rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

48. Z uvedených dôvodov kasačný súd vyhodnotil ako právne bezvýznamnú argumentáciu žalobcu uvedenú v kasačnej sťažnosti, ktorou žalobca namietal, že správny súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, pretože žalobca nebol správnym orgánom pri výkone inšpekcie práce sankcionovaný za to, že neskoro, resp. po termíne splatnosti, vyplatil svojim zamestnancom časť mzdy, ale naopak bol sankcionovaný správnym orgánom pri výkone inšpekcie práce a následne v konaní o uložení pokuty za konanie, resp. za stav, ktorý v čase inšpekcie práce neexistoval, keď žalobca bol sankcionovaný, že nevyplatil časť mzdy zamestnancom, nie za to, že svojim zamestnancom časť ich mzdy vyplatil neskoro po termíne splatnosti. Vyhodnotenie uvedených skutkových okolností správnym orgánom v pôvodnom správnom konaní je vecou právneho posúdenia podmieňujúcou zákonnosť pôvodného konania. V danej súvislosti kasačný súd opätovne dáva do pozornosti žalobcu účel obnovy konania uvedené vyššie. „Obnova konania je inštitút, ktorým sa odstraňujú skutkové omyly, nedostatky v skutkovom stave pre nevykonanie dôkazov. Jej účelom je odstránenie skutkových nedostatkov. V konaní o povolenie obnovy sa nepreskúmava zákonnosť právoplatného rozhodnutia. Inštitútom na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sú riadne opravné prostriedky a po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, jeho zákonnosť možno preskúmať len na základe preskúmania mimo odvolacieho konania ako mimoriadneho opravného prostriedku alebo na základe protestu prokurátora.“

49. Kasačný súd vzhľadom k uvedenému dospel k záveru, že krajský súd v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Na základe skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu, poukazom na závery uvedené vyššie, odvolací súd považoval námietky žalobcu

uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho návrhu. Kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku správneho súdu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

50. Kasačný súd o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol podľa právnej úpravy ustanovenej v § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a s § 168 SSP. Žalobcovi nepriznal proti žalovanému právo na náhradu trov tohto konania, pre jeho neúspech v konaní a žalovanému z dôvodu, že nezistil splnenie podmienok v zmysle § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

51. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.